

хората ли, или да се бунтува противъ царството?

Паскалъ му отговорилъ:

— Моля ти се, миралай-бей, да почакашъ до утре... Сега съмъ малко кефлия... Утре всичко ще да ти изкажа.

Тогавя миралай-бей се обърналъ къмъ Димитра и рекълъ му:

— Вземи Паскала и затвори го въ една соба до утре; а ти върви дома си и утре да дойдешъ рано при мене.

На другия день Паскалъ билъ вече мъртъвъ. За смъртъта му се говори различно. Едни разказватъ, че сж го отровили турцитѣ; други говорятъ, че той се е отровилъ самъ; а трети разказватъ, че го е отровилъ народътъ. Последното е най-вѣрно. Въ 1862 г. българската младежъ се бѣше решила да работи и избрала бѣше Паскала за войвода, дорде се върна азъ. Паскалъ знаеше всичкитѣ тайни. Когато той се предалъ, то младежитѣ се уплашили да ги не изкаже и отровили го. Но както и да е, а азъ оплакахъ Паскала твърде братски. Жално ми бѣше за тоя честитъ юнакъ, който би трѣбвало да умре не съ такава кучешка смъртъ. Рѣдко се раждатъ подобни юнаци!

Въ 1863 година турската империя бѣше мирна отъ всѣка една страна. Чакахъ до Петровдень, дано се повдигне изъ Сърбия война противъ османлиитѣ; но като видѣхъ, че чакамъ напраздно, то поведохъ четата си и заведохъ я близу до с. Върбица (Шуменско окръжие). На това мѣсто ни настигна голѣма потеря. Противъ насъ бѣха излѣзли низами изъ Сливенъ и Шуменъ, заедно съ сейменитѣ. Тия юнаци ни оглушиха ушитѣ съ своитѣ свирни;